

4. Лупій С. Меморіальна скульптура Львова доби класицизму / С. Лупій // Київ. старовина. – 2004. – № 3. – С. 161–167.
5. Некрополь Слобожанщини: зб. наук.ст. з пам'яткоохорон. роботи / голов. ред. Д. Кузнєцов. – Х.: Курсор, 2012. – Вип. 1. – 229 с.
6. Путятин А. Заметки о мемориальной скульптуре Харькова XIX – нач. XX / А. Путятин // Науково-теоретичні здобутки Слобідської України. – Х., 1999. – С. 166–168.
7. Тимофієнко В. Архітектура і монументальне мистецтво: терміни та поняття. – К.: Вид-во Інституту проблем сучасного мистецтва, Головкивархітектура, 2002. – 472 с.

Крут В.В.

студент;

Покулита І.К.

кандидат філософських наук, доцент,

Національний технічний університет України

«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ ЯК ФЕНОМЕН СУЧАСНОЇ КУЛЬТУРИ

Поява та розвиток ідеї створення штучного інтелекту в ХХ столітті дала початок для нового напрямку в науковому житті суспільства. Ідея надання машині людських якостей, не просто перевертає уявлення про технічні можливості, але й ставить під сумнів ексклюзивне місце людини в світі, де мислетворчий процес, на сьогодні можливий лише для людини, претензійно віддається не живому об'єктові. А отже, піддається сумніву і новочасна думка про антропоцентризм і головуєче місце розуму людини в житті світу, з одного боку, а з іншого боку, ставиться під сумнів реальність поняття «штучний інтелект», виходячи з специфіки поняття інтелект як сутнісного людського феномену. Ланір Джарон в своїй книзі «Ви не гаджет», влучно підкреслює, що програмне забезпечення висловлює ідеї всього – від природи музичної ноти до природи особистості. Воно є і об'єктом дуже жорсткого процесу «фіксації». Таким чином, ідеї (в сьогоднішньому світі, коли людська діяльність все більше керується програмним забезпеченням) стали більш схильні до «фіксації», ніж в попередні епохи [1].

Вперше, ідея штучного інтелекту з'являється на початку 1950-х років в Великій Британії і належить відомому математику і спеціалісту в області обчислювальної техніки Алану Тьюрінгу. Ідею Тьюрінга потім більше розвинув американський кібернетик Дж. Вейценбаум в 1964 році зі своєю машиною «Елізою». Тьюрінг запропонував тест, який давав можливість визначити чи є машина «думаючою». Ідея Тьюрінга та Вейценбаума полягала в тому, щоб в процесі специфічного «спілкування» з машиною, випробувати її на «інтелект». І якщо особа, яка ставить питання, не може визначити, спілкується вона з людиною чи з машиною, то на цьому етапі можемо сказати, що така машина має інтелект, адже замінює для людини місце співрозмовника. Тобто машина здатна до такої комбінації відповідей, що може замінити людину. Бо саме мова, є однією з визначальних форм людської мислетворчості, а отже і

найголовнішим способом демонстрації інтелекту [2]. Але в цій ситуації постає проблема визначення інтелекту як такого. Чи можна грамотно скомбіновані відповіді машини ототожнити з процесом мислетворення людини?

Філософський словник за редакцією В.І. Шинкарука визначає інтелект як термін для означення вищої пізнавальної здатності мислення, яка принципово відрізняється творчим, активним характером від пасивно чуттєвих форм пізнання, де призначенням інтелекту є створення порядку з хаосу через приведення у відповідність до індивідуальних потреб об'єктивних параметрів реальності. А штучний інтелект – це метафорична назва одного з пріоритетних наукових напрямів, що склався у загальному комплексі кібернетичних досліджень із проблем моделювання процесів мислення, інтенсифікації інтелектуальної діяльності через комп'ютеризацію тих чи інших її видів. Виходячи з цього визначення можна зрозуміти чому питання існування штучного інтелекту як такого ставиться під сумнів [3].

Найголовнішим висновком Тьюрінга все ж було формування фундаментальної теорії машин Тьюрінга, з якої випливає основна теза теорії Штучного інтелекту, – «будь-яка функція мислення, описана логічно-строго і однозначно (з допомогою скінченного числа слів мовою з чіткою семантикою) у принципі може бути реалізована формально нейронною сіткою, а отже, і універсальною машиною Тьюрінга (тобто передана комп'ютеру)» [3].

У значенні контраргументу, що ніби спростовує ідею Тьюрінга, висувалась теорема Геделя про неповноту, але теорема універсальної машини Тьюрінга переконливо підтверджується Скривеном, Патнемом, Арбібом, Глушковим, Лор'єром та іншими. Заборона, що накладається теоремою Геделя, однаковою мірою поширюється як на комп'ютер, так і на людину (її мозок), якщо вони функціонують ізольовано від зовнішнього світу. Теорема втрачає силу, коли ці системи безперервно взаємодіють з актуально нескінченною інформаційною базою [3].

У дослідженнях із штучного інтелекту, особливе місце посідає філософська проблематика. Саме філософсько-епістемологічні дослідження з цієї проблематики дали можливість глибше проникнути в суть мислення, пізнання, по-новому поглянути на інтелектуальну, особливо творчу, діяльність, сприяли встановленню можливостей її комп'ютеризації тощо [3]. Таке розширення філософського поля пізнання також притаманне саме постмодерній культурі, з її новим підходом до усвідомлення ролі та місця сучасної людини у світі – безперервний рух, шалений ритм життя, недостатність часу та фізичного простору, відсутність необхідності реальної присутності для побудови комунікації тощо.

Саме тому існують різні підходи до визначення штучного інтелекту, його ролі та місця в сучасній культурі. Машинізація виробництва, технічний прогрес ХХ століття, розвиток ІТ-технологій та поява мережі Інтернет породила багато нових явищ в суспільстві та культурі. З тими можливостями створення комунікації, спрощення функцій фізичної участі людини в суспільстві та професійній діяльності, які існують сьогодні з'являється природна інтенція до перенесення основної діяльності людини – мислення – на машини також. Тому можна висунути тезу про те, що ідея штучного інтелекту породжена

еволюційним розвитком інформаційних та комп'ютерних технологій взагалі і є феноменом виключно сучасної культури та всіх сформованих нею процесів.

Список використаних джерел:

1. Джарон Ланир «Вы не гаджет. Манифест». – Астрель: Corpus, 2011. – С. 3.
2. Петрунин Ю. Ю. Искусственный интеллект как феномен современной культуры // Вестник Московского университета. Серия 7: Философия. – 1994. – № 2. – С. 28–34.
3. Філософський енциклопедичний словник : енциклопедія / НАН України, Ін-т філософії ім. Г. С. Сковороди ; голов. ред. В. І. Шинкарук. – Київ : Абрис, 2002. – С. 727.

Панасенко Е.А.

выпускник,

*Полтавский национальный педагогический университет
имени В.Г. Короленка*

О ПРОБЛЕМЕ ЯЗЫКОВ В ПРОЦЕССЕ ГЛОБАЛИЗАЦИИ

Современная жизнь стремительно развивается: все, включая людей, технологии, традиции, меняется, и человечество понимает, что нужно двигаться вперед. Без сомнения, вопросы прогресса, инноваций во все времена были на первом месте, но в наше время этот вопрос как никогда актуален, ведь за последние несколько десятилетий процесс глобализации, межкультурный феномен просто создали новую реальность, к которой должен приспособиваться человек. Такие кардинальные изменения в человеческом обществе, как смешивание традиций, обычаев, возникновение феномена би- и мультилингвизма, конфликты на религиозной, морально-этической, расовой, мировоззренческой почве, сказываются негативно на развитии человечества.

Определенно, что разные народы имеют свои устои, религиозно-философские представления о мироздании, свои своды норм и правил поведения в обществе, запреты и табу. Но, так как глобализация неизбежна, человечество должно научиться уживаться, применяться, уважать традиции, обычаи других народов. Ведь такая линия поведения – это путь к мирному решению конфликтов.

Данная проблематика была предметом изучения многих ученых в самых разных областях знания: политология, государственное управление, культурология, филология, история, социология, и, как видим, имеет междисциплинарный характер.

Цель научной разведки – репрезентация роли языков в процессе глобализации.

А.О. Лалетина утверждает, что языки в процессе глобализации играют две роли: с одной стороны изменения в языке обусловлены социальными изменениями, а с другой – язык – это механизм межъязыкового и межкультурного взаимодействия. По ее мнению, процесс перестройки глобального языкового и культурного пространства происходит тогда, когда